

пжтници. Тамъ бѣха вестникарчетата съ двойно повече вестници. Чантитъ имъ скоро се изпразниха и докато стигнатъ до последната станция вестниците се свършиха.

Но за малкия Алва това не бѣше достатъчно. Той разбираше, че всѣка работа си иска майстора и, че още много нѣщо може да се направи. Въ продължение на нѣколко месеца той даваше половината отъ своитѣ печалби на родителитѣ си, а другата половина отиваше за никому неизвѣстни нѣща.

Когато се движеше влака, Алва почна да се губи нѣкъде, безъ да знае неговия приятелъ Джимъ. Но веднажъ, неочаквано, Джимъ влиза въ единъ отъ товарнитѣ вагони, който билъ прикаченъ къмъ влака, предназначенъ за пушална на пжтницитѣ, обаче, въ него никой не влизалъ.

— Какво правишъ тукъ? — попита Джимъ. Нищо не отговорилъ. Алва го вълича въ съседния вагонъ.

Следъ нѣколко дни, Алва Едисонъ раздаваше на другаритѣ си цѣлъ купъ нови вестници, и имъ каза шеговито:

— Сега, моля ви се, викайте по-високо.

— Новия ли? — попита тромавия Бобъ и като разгъна малкия вестникъ прочете съ гласъ: „Вестникъ на желѣзопжтния клонъ!!“

— А къде е редакцията? — полюбопитства Джимъ.

— Прочети отдолу, весело отговори Алва.

Тамъ бѣше напечатано четливо съ едри букви: Редакторъ, издатель Томасъ Алва Едисонъ.

Следъ това Алва заведе другаритѣ си въ единъ тъменъ вагонъ. Тамъ имаше уредена малка печатница, нѣколко сандѣчета-касички съ букви и една малка машина. Тукъ малкиятъ Алва печата своя вестникъ. Този вестникъ бѣше първия въ свѣта, който излизаше въ влакъ.

В. Черевковъ

ПОДВИГЪ

ПРЕЗЪ единъ хубавъ лѣтенъ день малкиятъ Алва Едисонъ слѣзе отъ влака на една малка гара. Той имаше да изпълни една поръчка за книги. Свърши си работата и се върна на гарата да чака обратния влакъ.

— Извинявайте, Джонъ, — весело каза Алва, като видѣ познатия дежуренъ телеграфистъ.

— Мога ли да знаа, кога има влакъ за Портъ-Гуронъ?

— Скоро ще има, Алва. Най-напредъ ще мине товарниятъ, а следъ това бързиятъ влакъ.

Малкиятъ Алва седна на скамейката до Джонъ и тѣ продължиха разговора си. Не следъ много се зачу шумътъ на пристигащия влакъ. Той бързо се приближаваше.

— Ето, пристига товарниятъ, каза Джонъ, като се загледа къмъ желѣзния пжтъ. Но, изведнажъ, лицето му стана бледо като на мъртвецъ. Той скочи и ужасенъ протегна ръцетѣ си — едно продължително ахъ! се раз-

несе наоколо. Очудениятъ Алва погледна въ сжщата посока и веднага, като вихъръ се спустна нататъжъ. Той не чуваше вече нито виковетѣ, които се разнасяха около му, нито оглушителното свирене на машината, нито тракането на колелетата, нито пъкъ виждаше движението на влака. Той виждаше само освѣтителитѣ отъ слънцето релси и между тѣхъ ярко червената рокличка на заигралото се детенце.

— Само да достигна до тамъ!

Малкиятъ Алва бѣгаше съ последни сили. Той се приближи до релситѣ и се хвърли къмъ детето. То изплашено дигна ръчичитѣ си. Алва го сграбчи съ последни сили и, като го притискаше до гърдитѣ си напъна се да прескочи релситѣ. Въ това време нѣщо силно го удари по краката. Алва изгуби равновесие и падна ничкомъ на земята, като не изпускаше детето отъ ръцетѣ си. До самата му глава бързо профуча влакътъ, който раздрусаше земята и разцепи въздуха съ своя шумъ и ревъ.

Въ това време единъ сърдцераздирателенъ викъ се понесе наоколо:

— Детето ми! Спасено! — викаше началникътъ на гарата. Съ сълзи на очи той прегръщаше ту детето, ту Алва.

— Съ какво да ти се отплатя, Алва?

— Господи! началникъ — отговори усмихнатъ и съ могъщъ гласъ Алва. — Научете ме да работя съ телеграфния апаратъ. Нищо друго не искамъ.

Не се минаха и петъ месеца и Алва, следъ предварителенъ изпитъ, стана телеграфистъ въ Портъ-Гуронъ.

Той се смѣташе тогава за единъ отъ най-щастливитѣ люде на свѣта. Тогава Алва е билъ едва на 16 години. Но оттогава се почва за него новъ животъ — пълненъ съ приключения, но въ сжщото време пълненъ съ творчески дѣла, които го направиха следъ време най-прочутия изобретателъ на свѣта.

Свѣтолюбъ Чаринъ